A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2013. szeptember 26.*

„Fellebbezés — Európai Regionális Fejlesztési Alap (ERFA) — Közösségi strukturális támogatás a Martinique régióban — A pénzügyi támogatás csökkentése — Építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések — Az intézkedések uniós rendelkezésekkel való összhangja — Építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolása — 93/37/EGK irányelv — 2. cikk — A »közvetlen támogatás« fogalma — A »sport-, szórakozási és szabadidő-létesítmények« fogalma”

A C-115/12. P. sz. ügyben,

a **Francia Köztársaság** (képviselik: E. Belliard, N. Rouam és G. de Bergues, meghatalmazotti minőségben)

fellebbezőnek,

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2012. március 1-jén benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: F. Dintilhac és A. Steiblytė, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: L. Bay Larsen tanácselnök, J. Malenovský, U. Lõhmus (előadó), M. Safjan és A. Prechal bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2013. március 11-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2013. április 18-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

1 Fellebbezésében a Francia Köztársaság az Európai Unió Törvényszéke T-488/10. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 2011. december 16-án hozott ítéletének (a továbbiakban: megtámadott ítélet) megsemmisítését kéri, amelyben a Törvényszék elutasította a franciaországi Martinique régióra vonatkozóan az 1. célkitűzés körébe tartozó közösségi strukturális támogatások címén, egységes programozási dokumentum alapján az Európai Regionális Fejlesztési Alapból (ERFA) nyújtott támogatás részleges megszüntetéséről szóló, 2010. július 28-i C(2010) 5229 bizottsági határozat megsemmisítésére irányuló kérelmét (a továbbiakban: vitatott határozat).

Jogi háttér

Az 1260/1999/EK rendelet

2 A strukturális alapokra vonatkozó általános rendelkezések megállapításáról szóló, 1999. június 21-i 1260/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 161., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 14. fejezet, 1. kötet, 31. o.) az „Összeegyeztethetőség” című 12. cikkében előírja:

„Az alapokból finanszírozott intézkedéseknek […] összhangban kell lenniük a Szerződés rendelkezéseivel, az annak alapján elfogadott eszközökkel, a közösségi politikákkal és fellépésekkel, beleértve a […] a közbeszerzési szerződések odaítélésére […] vonatkozó szabályokat.”

A 93/37/EGK irányelv

3 Az építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 1993. június 14-i 93/37/EGK tanácsi irányelvet (HL L 199., 54. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 2. kötet, 163. o.) hatályon kívül helyezte, és helyébe lépett a 2006. január 31-én hatályba lépett, az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 134., 114. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 7. kötet, 132. o.). Mindazonáltal, figyelemmel a tényállás idejére, a jogvitára a 93/37 irányelvet kell alkalmazni.

4 Ezen irányelv 1. cikkének a) pontja az „építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződést” akként határozza meg, mint amely „olyan visszterhes szerződés, amely írásban jön létre az ajánlattevő és a b) pontban meghatározott valamely ajánlatkérő között, a II. mellékletben említett tevékenységek egyikéhez kapcsolódó építési beruházás, vagy alább a c) pontban meghatározott építmény kivitelezésére, vagy kivitelezésére és tervezésére együtt, vagy az ajánlatkérő által meghatározott követelményeknek megfelelő építmény bármilyen eszközzel történő kivitelezésére”.

5 Ezen irányelv 2. cikke a következőképpen fogalmaz:

„(1) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy az ajánlatkérők megfeleljenek ennek az irányelvnek, vagy biztosítsák az ezen irányelvnek való megfelelést, amennyiben egy nem általuk odaítélt, építési beruházásra irányuló szerződést több mint 50%-ban közvetlenül támogatnak.

(2) Az (1) bekezdés csak az Európai Közösségeken belüli Gazdasági Tevékenységek Általános Ipari Osztályozása (NACE) szerinti nómenklatúra 50. osztályának 502. csoportjába tartozó szerződésekre, továbbá a kórházak, sport-, szórakozási és szabadidő-létesítmények, iskolaépületek és felsőoktatási épületek, valamint a közigazgatási célokra használt épületek építési munkáiról szóló szerződésekre vonatkozik.”

A jogvita előzményei

6 A jelen eljárás alapját képező tényállás – amelyet a megtámadott ítélet 1–13. pontja tartalmaz – a következőképpen foglalható össze:

7 A Bizottság a 2000. december 21-i C(2000) 3493 határozatában jóváhagyta 2000. január 1-je és 2006. december 31. közötti időszak vonatkozásában a franciaországi Martinique régióra vonatkozóan az 1. célkitűzés körébe tartozó közösségi strukturális támogatásokra vonatkozó egységes programozási dokumentumot, amely a Európai Regionális Fejlesztési Alapból (ERFA) 17 150 000 eurót kitevő támogatást nyújt „Az idegenforgalmi vállalkozásoknak és más utazásszervezőknek nyújtott közvetlen támogatási” intézkedés címén.

8 A 2003-ban Martinique régióban a „Les Boucaniers” du Club Méditerranée üdülőhelyet (továbbiakban: Les Boucaniers üdülőhely) üzemeltetető Société martiniquaise des villages de vacances (a továbbiakban: SMVV) annak felújítási és bővítési munkálatairól határozott.

9 2004. augusztus 3-án a conseil régional de la Martinique (Martinique regionális tanácsa) a Les Boucaniers üdülőhely felújítására és bővítésére irányuló ezen építési terv javára 2 492 750 euró összegű regionális támogatás kifizetéséről hozott határozatot, amely terv beruházója az SMVV volt, és a munkálatok teljes költségét 49 981 446 euróra becsülték.

10 2004. október 18-i C(2004) 4142 határozatával a Bizottság 12 460 000 euróban határozta meg az e tervre vonatkozó közösségi támogatás mértékét.

11 2005. március 24-én a Région Martinique és az SMVV aláírta az e tervre vonatkozó regionális fejlesztési megállapodást.

12 2007. június 25-től július 13-ig az Európai Közösségek Számvevőszéke ellenőrizte a szóban forgó tervet. 2008. február 11-i levélben közölte a Francia Köztársasággal ellenőrzésének előzetes megállapításait. Úgy érvelt különösen, hogy a felújítási és bővítési munkálatok tekintetében nem tartották tiszteletben az azért alkalmazandó közbeszerzési eljárást, mivel e tervet több mint 50%-ban az ajánlatkérők finanszírozták. A Számvevőszék szerint a 16 690 000 eurót kitevő ERFA-támogatásra, regionális támogatásra és állami támogatásra tekintettel, amely utóbbi a code général des impôts (francia általános adókódex) 199j. cikkének B. része szerinti adómentesség formáját öltötte, e terv 63,33%-ban állami támogatásból került finanszírozásra. E tekintetben a Számvevőszék hivatkozik többek között a 93/37 irányelv 2. cikkére.

13 2008. május 20-i levélben a Francia Köztársaság vitatta többek között, hogy a szóban forgó adómentesség a 93/37 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése szerinti közvetlen támogatásnak tekinthető. Egyébiránt állította, hogy a Les Boucaniers üdülőhely felújítási és bővítési munkálatai nem minősülnek az e cikk (2) bekezdése szerinti sport-, szórakozási és szabadidő-létesítményekre vonatkozó építési beruházásoknak. Az említett építési beruházások nem tartoznak tehát az említett cikk hatálya alá.

14 2010. július 28-án a vitatott határozat elfogadásával a Bizottság egészében megszüntette a Les Boucaniers üdülőhely felújítására és bővítésére irányuló építési terv vonatkozásában az ERFA-ból nyújtandó támogatást.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

15 A Törvényszék Hivatalához 2010. október 11-én benyújtott keresetlevéllel a Francia Köztársaság kérte a vitatott határozat egészében történő hatályon kívül helyezését.

16 Keresetének alátámasztására a Francia Köztársaság négy jogalapra hivatkozik. Az első a 93/37 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított jogalap, amennyiben a Bizottság úgy tekintette, hogy a Les Boucaniers üdülőhely felújítására és bővítésére kötött, építési beruházásra irányuló szerződések több mint 50%-ban az ajánlatkérők által támogatott építési beruházásra irányuló szerződéseknek minősültek. A második az ezen irányelv 2. cikke (2) bekezdésének megsértésére alapított jogalap, amennyiben a Bizottság úgy tekintette, hogy a szóban forgó szerződések az e rendelkezés szerinti sport-, szórakozási és szabadidő-létesítmények építési munkáiról szóló szerződések közé tartoztak. A harmadik az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalap, amennyiben a Bizottság nem indokolta világosan és kétértelműségtől mentesen, hogy a Les Boucaniers üdülőhely felújítási és bővítési munkálatai miért felelnek meg a 93/37 irányelv 2. cikkének (2) bekezdése szerinti, a sport-, szórakozási és szabadidő-létesítmények építési beruházásairól szóló szerződéseknek. A negyedik a másodlagosan hivatkozott, az arányosság elvének megsértésére alapított jogalap, amennyiben a Bizottság ERFA által nyújtott támogatás kiigazításának mértékét 100%-ban állapította meg.

17 A Törvényszék e jogalapok összességét, következésképpen a keresetet teljes egészében elutasította.

18 Az első jogalapot illetően a Törvényszék először is a megtámadott ítélet 25–33. pontjában vizsgálta a Francia Köztársaságnak az állami támogatásokat érintő ítélkezési gyakorlatra alapított érvelését, amely szerint a „támogatás” fogalma alá csak a pozitív juttatások tartoznak.

19 E tekintetben a Törvényszék a megtámadott ítélet 27. pontjában megállapította, hogy a támogatás fogalma, jóllehet az állami támogatások fogalommeghatározása keretében említésre kerül az állami támogatást érintő ítélkezési gyakorlatban, önmagában nem került meghatározásra ezen ítélkezési gyakorlatban.

20 A megtámadott ítélet 28. pontja emlékeztet arra, hogy a valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez annak nemcsak kifejezéseit, hanem szövegkörnyezetét, valamint annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az említett rendelkezés részét képezi. Ezen ítélet következő pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a 93/37 irányelv célja egyidejűleg azon kockázat kizárása, hogy a nemzeti ajánlattevők vagy pályázók bármilyen, az ajánlatkérők által lefolytatott közbeszerzési eljárás során előnyben részesüljenek, valamint azon lehetőség kizárása, hogy valamely, az állam vagy a területi önkormányzatok, illetve egyéb közjogi intézmény által finanszírozott vagy felügyelt közjogi intézményt gazdasági szempontoktól eltérő megfontolások vezéreljenek.

21 Ami különösen a közösségi jogalkotó által a 93/37 irányelv 2. cikkében követett célt illeti, a Törvényszék a megtámadott ítélet 30. és 31. pontjában megállapította, hogy e cikk célja annak elkerülése, hogy bizonyos ajánlatkérők a közbeszerzésekre vonatkozó szabályozás kikerülésére törekedjenek azáltal, hogy magánintézményekre bízzák a valójában közbeszerzés alá tartozó építési beruházások végrehajtását, és hogy ezen ajánlatkérők közvetlenül több mint 50%-os támogatást nyújtsanak. A Törvényszék pontosította, hogy lényegében nincs különbség azon eset között, amikor valamely ajánlatkérő maga köt szerződést valamely vállalkozóval, és azon eset között, amikor több mint 50%-ban közvetlenül támogat valamely tőle eltérő jogalany által odaítélt építési beruházásra irányuló szerződést. Az említett 2. cikk célja tehát a Törvényszék szerint, hogy a szerződés elfogulatlan odaítélését biztosítsa abban az esetben, ha közjogi intézmények meghatározó befolyást gyakorolnak. Következésképpen a megtámadott ítélet 32. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a támogatásnak a 93/37 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése szerinti fogalmát funkcionálisan és tágan kell értelmezni.

22 A Törvényszék megállapította, hogy a 93/37 irányelv hatékony érvényesülése nem teljesülne egészében, ha az általa bevezetett szabályok alkalmazása kizárható lenne azon egyetlen tény okán, hogy valamely szerződés finanszírozásának költségeit nem valamely közjogi intézmény pozitív juttatásai, hanem adókedvezmények csökkentik, és hogy a 2. cikkének (1) bekezdése szerinti „támogatás” fogalom nem zárja ki a szóban forgó adókedvezményt, amely a pozitív juttatásokhoz hasonlóan lehetővé teszi a szerződés finanszírozási költségeinek csökkentését.

23 A Törvényszék a megtámadott ítélet 34. és 35. pontjában egyrészt emlékeztetett az uniós jog más aktusaira, amelyekben a támogatás fogalma nem csak pozitív juttatásként került meghatározásra, másrészt pedig elutasította a Francia Köztársaságnak az azon rendelkezés kezdeti bevezetésére vonatkozó előkészítő munkálatokra alapított érvét, amely jelenleg a 93/37 irányelv 2. cikkének (1) bekezdésében található.

24 Ezt követően a Törvényszék a megtámadott ítélet 36. és 37. pontjában elutasította a Francia Köztársaság állítását, amely szerint a szóban forgó adókedvezmény az említett 2. cikk (1) bekezdésében előírt követelménytől eltérően nem közvetlen jellegű. Azon tényre alapított, hogy e kedvezmény közvetlenül kapcsolódik a szóban forgó építési beruházásra irányuló szerződéshez és az annak érdekében teljesített beruházásokhoz.

25 A második jogalapot illetően a Törvényszék először is a megtámadott ítélet 42–50. pontjában a Francia Köztársaság azon érvét vizsgálta, amely szerint ezen üdülőhely sport-, szórakozási és szabadidő-létesítményei csak kiegészítő jellegűek, és hogy az építési beruházások lényegében egy étteremmel rendelkező szállodát érintettek.

26 Miután a Törvényszék megállapította, hogy az említett építési beruházások a Les Boucaniers üdülőhely teljes felújításából álló egységes terv részét képezik, a megtámadott ítélet 43. pontjában úgy ítélte meg, hogy nem a megvalósított építési beruházásokat, hanem ezen üdülőhely általános célját kell figyelembe venni annak vizsgálata érdekében, hogy a szóban forgó építési beruházásokra irányuló szerződések ilyen létesítmények építési munkáira vonatkoztak-e.

27 E tekintetben a megtámadott ítélet 48. pontjában a Törvényszék csatlakozott a Bizottság azon megállapításához, amely szerint a Les Boucaniers üdülőhely egy átfogó koncepció, amely elszállásolást, étkeztetést, sport-, szórakozási és szabadidő tevékenységeket, valamint közös létesítményeket is magában foglal. Megállapította, hogy még ha feltételezzük is, hogy a Les Boucaniers üdülőhely területe és alkalmazottainak száma nagy részben a szállodához és az étteremhez tartozik, azt az üdülőhely koncepciójának magját adó tevékenységei jellemzik, amelyek a koncepció lényegi és mindenesetre annak szükséges részét adják. A Törvényszék így megállapította, hogy a Les Boucaniers üdülőhely, mint olyan, tág értelemben a sport-, szórakozási és szabadidő-létesítmény jellemzőivel rendelkezik. Hozzátette továbbá, hogy a jelen ügyben nem azt kell meghatározni, hogy mi a szóban forgó építési beruházásokra vonatkozó szerződések tárgya, hanem azt kell vizsgálni, hogy a szóban forgó terv a 93/37 irányelv 2. cikke (2) bekezdésében foglalt egyik kategóriába tartozik-e.

28 Ezt követően a Törvényszék a megtámadott ítélet 50. pontjában mint túl korlátozót, elutasította az építési beruházások költségének a Francia Köztársaság általi lebontását, amely szerint csak a Les Boucaniers üdülőhely felújítására és bővítésére irányuló építési beruházások költségének 10,6%-a érintette a sport-, szórakozási és szabadidő-létesítményeket.

29 A Törvényszék a megtámadott ítélet 53. és 54. pontjában megállapította, hogy a NACE nem befolyásolja a sport-, szórakozási és szabadidő-létesítmények 93/37 irányelv 2. cikkének (2) bekezdése szerinti fogalmának értelmezését.

30 Végül a Törvényszék a megtámadott ítélet 57. pontjában megállapította, hogy a sport-, szórakozási és szabadidő-létesítményeknek a 93/37 irányelv 2. cikkének (2) bekezdése szerinti fogalma nem írt elő a közszervezetek vagy közérdekű szolgálatok hagyományos szükségleteivel való kapcsolat fennállását. E tekintetben a megtámadott ítélet 58–64. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a szóban forgó fogalmat, még ha korlátozó felsorolás része is, önmagában nem korlátozza valamely kritérium, és funkcionálisan és széles körűen kell értelmezni annak érdekében, hogy biztosított legyen a 93/37 irányelv hatékony érvényesülése. A Törvényszék szerint a sport-, szórakozási és szabadidő-létesítmények megszorító értelmezése nem lenne összhangban ezen irányelv céljaival.

31 Ami a harmadik jogalapot illeti, a Törvényszék a megtámadott ítélet 69–71. pontjában megállapította, hogy a vitatott határozatban és az adminisztratív eljárás során adott magyarázatokra tekintettel a Bizottság jogilag megkövetelt módon elmagyarázta érvelését.

32 Ami a negyedik jogalapot illeti, a Törvényszék a megtámadott ítélet 74. pontjában megállapította, hogy mivel a szóban forgó építési beruházások egységes terv részét képezik, a megállapított szabálytalansággal érintett pénzügyi támogatás összege a tervre előírt teljes összeget magában foglalja. Következésképpen a terv finanszírozásának összessége szabálytalanság tárgyát képezte oly módon, hogy a teljes pénzügyi támogatást tévesen tudták be az ERFA-nak. A Törvényszék ennélfogva megállapította, hogy az arányosság elve alapján nem kellett korlátozni a kiigazítást.

A felek kérelmei

33 A Francia Köztársaság azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze teljes egészében hatályon kívül a megtámadott ítéletet és

– a Bíróság jogerősen bírálja el a jogvitát a vitatott határozat megsemmisítésével, vagy utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé.

34 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– az első jogalap második részét és a harmadik jogalap első részét nyilvánítsa elfogadhatatlannak, vagy másodlagosan utasítsa azokat el és egészében utasítsa el a fellebbezést, és

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

35 Fellebbezésének alátámasztására a Francia Köztársaság három jogalapra hivatkozik.

Az első, a 93/37 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének alkalmazása tekintetében jogban való tévedésre alapított jogalapról

A felek érvei

36 A Francia Köztársaság által a keresete alátámasztására hivatkozott első jogalap két részre oszlik.

37 Az első jogalap első részében e tagállam állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy az adókedvezményre vonatkozó intézkedés a 93/37 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése szerinti „támogatásnak” minősíthető.

38 A Francia Köztársaság szerint a Törvényszék által tett minősítés ellentétes a 93/37 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének szövegével, és szembehelyezkedik az uniós jogalkotó azon szándékával, hogy a pozitív juttatásokra korlátozza a támogatás fogalmát. Először is felrója a Törvényszéknek, hogy eltávolodott e fogalom szokásos, a Bíróság által az állami támogatások területén megállapított meghatározásától. A szóban forgó irányelvben minden ellentétes pontosítás hiányában az említett fogalmat a „támogatás” kifejezés szokásos értelmére tekintettel kell meghatározni, a jogbiztonság tiszteletben tartása érdekében. Másodszor állítja, hogy értelmezését alátámasztja az a tény, hogy e rendelkezés végső megfogalmazása eltér az előkészítő munkálatok különböző javaslataitól, amelyekben többek között a „finanszíroznak” kifejezést használták a „támogatnak” kifejezés helyett. Harmadszor

hozzáteszi, hogy a rendelkezés hatékony érvényesülése megőrzésének Törvényszék által hivatkozott szükségessége nem vezethet arra, hogy e rendelkezésnek a Törvényszék az annak szövegét meghaladó funkcionális értelmezést biztosít.

39 Az első jogalap második részében a Francia Köztársaság állítja, hogy a Törvényszék hibásan alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte, hogy az adókedvezmény a 93/37 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése szerinti közvetlen jelleggel rendelkezik, mivel e kedvezményt csakis a szóban forgó építési beruházásra irányuló szerződés okán nyújtották, jóllehet azt nem a beruházónak, sem az üzemeltetőnek, sem pedig az érintett létesítmény tulajdonosának ítélték oda.

40 E tagállam úgy érvel, hogy a szóban forgó adókedvezményt a Les Boucaniers üdülőhely felújítására és bővítésére kötött, építési beruházásra irányuló szerződésekkel kapcsolatban beruházásokat tevő üzlettársaknak, természetes személyeknek és közkereseti társaságoknak nyújtották. Ezen adókedvezmény bizonyára ösztönözte a beruházást, közvetlenül azonban nem csökkentette az építési beruházások költségeit.

41 A Bizottság állítása szerint az első jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani. A második részt elfogadhatatlannak kell nyilvánítani, vagy másodlagosan mint megalapozatlant el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

42 Emlékeztetni kell arra, hogy a 93/37 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy az ajánlatkérők tiszteletben tartják ezen irányelv rendelkezéseit, amennyiben egy nem általuk odaítélt, építési beruházásra irányuló szerződést több mint 50%-ban közvetlenül támogatnak.

43 Az első jogalap első részében a Francia Köztársaság lényegében úgy érvel, hogy a támogatás e rendelkezés szerinti fogalma kizárólag a pozitív támogatásokra vonatkozik, nem foglalja tehát magában az adókedvezményt.

44 Mivel az említett fogalmat nem határozza meg a 93/37 irányelv, azt tagállami jogra történő utalás hiányában önállóan és egységesen kell értelmezni, figyelembe véve azon rendelkezés összefüggéseit és célját, amelyben e fogalom szerepel (lásd ebben az értelemben a C-376/11. sz. Pie Optiek ügyben 2012. július 19-én hozott ítélet 33. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

45 A Francia Köztársaság nem vitatja sem a 93/37 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a Törvényszék által a megtámadott ítélet 29–31. pontjában megállapított céljait, sem – amint azt a főtanácsnok az indítványa 43. pontjában megállapította – azt, hogy e célok a támogatás fogalmának széles körű értelmezését támogatják. Ezzel szemben érvelésében lényegében azt rója fel e bíróságnak, hogy e fogalomnak az adókedvezmény belevonása érdekében történő széles körű és funkcionális értelmezése révén átlépte a teleologikus értelmezés során megengedhető határokat.

46 Mindazonáltal a Francia Köztársaság állításával ellentétben a „támogatás” fogalma, szokásos értelemben véve, egyszerűen előny biztosítását jelenti. Így e kifejezés általában véve nem korlátozódik a pozitív juttatásokra. Egyébiránt az ilyen értelmezést nem sérti a támogatás fogalmának bármely, úgynevezett „szokásos” meghatározása, amelyre e tagállam hivatkozik, és amely állítólagosan az állami támogatások területén alkalmazandó.

47 A Francia Köztársaság azon érvelését, amely szerint a Törvényszék értelmezése ellentmond az uniós jogalkotó szándékának amennyiben nem veszi figyelembe a 93/37 irányelv 2. cikk keletkezésének történetét, szintén el kell utasítani.

48 Ugyanis e rendelkezésben a „támogatnak” kifejezés, nem pedig a Bizottságnak az építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 71/305/EGK irányelv módosításáról szóló, 1989. július 18-i 89/440/EGK tanácsi irányelvnek (HL L 210., 1. o.) a 93/37 irányelv 2. cikkének megfelelő 1a. cikkére vonatkozó javaslatában használt „finanszíroznak” ige alkalmazása, más utalás hiányában nem elegendő az uniós jogalkotó azon szándékára való következtetéshez, hogy e kifejezést csak a pozitív támogatásokra korlátozza, kizárva többek között az adókedvezményt.

49 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor megállapította, hogy ezen adókedvezményre irányuló intézkedések a 93/37 irányelv 2. cikk (1) bekezdése szerinti támogatásnak minősíthetők. Következésképpen az első jogalap első részét el kell utasítani mint megalapozatlant.

50 E jogalap második részét illetően a Bizottság érvelésével ellentétben a Francia Köztársaság nem a Törvényszék által a megtámadott ítéletben meghatározott tényállás, hanem az általa megállapított tények jogi minősítésének, azaz annak vitatására törekszik, hogy a biztosított adókedvezményt a 93/37 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése szerinti „közvetlen” támogatásnak minősítette.

51 Mivel kitűnik az állandó ítélkezési gyakorlatból, hogy a Bíróság hatáskörrel rendelkezik az ilyen jogi minősítés vizsgálatára (lásd különösen a C-136/92. P. sz., Bizottság kontra Brazzelli Lualdi és társai ügyben 1994. június 1-jén hozott ítélet [EBHT 1994., I-1981. o.] 49. pontját), meg kell állapítani, hogy az első jogalap e része elfogadható.

52 A jogalap érdemét illetően meg kell állapítani, hogy a 93/37 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének szövegéből világosan kitűnik, hogy a „közvetlen támogatás” fogalma nem személyorientált, hanem tárgyorientált. E fogalom szűk körű értelmezése egyébiránt lehetővé tenné, hogy az ajánlatkérő megkerülje a 93/37 irányelv 2. cikkét, és így kivonja magát az ezen irányelv értelmében rá háruló kötelezettségek alól.

53 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 36. pontjában megállapította, hogy az adókedvezmény közvetlenül kapcsolódott a szóban forgó építési beruházásra irányuló szerződéshez, nem irányult az érintett személyek bizonyos általános terhének könnyítésére, és hogy az adókedvezményt a Francia Köztársaság a Les Boucaniers üdülőhely felújítási és bővítési tervére nyújtotta, csakis ezen építési beruházások megvalósítása érdekében.

54 Meg kell állapítani, hogy e feltételek mellett a Törvényszék jogosan minősítette a 93/37 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése szerinti támogatás közvetlen jellegét a terv finanszírozása és az ennek érdekében tett beruházásokhoz előfeltételének.

55 E körülmények között a Francia Köztársaság által hivatkozott első jogalap második részét szintén el kell utasítani, és így e jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második, a Törvényszék által elkövetett téves jogalkalmazásra alapított jogalapról, amennyiben az elferdítette a vitatott határozat tartalmát, és a Bizottság indokolását a saját indokolásával helyettesítette

A felek álláspontja

56 A második jogalapjában a Francia Köztársaság állítja, hogy a Törvényszék elferdítette a vitatott határozat tartalmát és a Bizottság indokolását a saját indokolásával helyettesítette. E tagállam szerint az elferdítés abban áll, hogy a Törvényszék úgy tekintette, hogy a Bizottság nem a megvalósított

építési beruházások természetét, hanem a Les Boucaniers üdülőhely általános célját vette alapul annak meghatározása érdekében, hogy az ezen üdülőhely felújítására és bővítésére kötött, építési beruházásra irányuló szerződés a 93/37 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének hatálya alá tartozik-e.

57 E tekintetben a Francia Köztársaság megállapítja, hogy csak a Törvényszék előtti tárgyaláson fogadta el a Bizottság, hogy nem a Les Boucaniers üdülőhelyen teljesített építési beruházásokat kell figyelembe venni, hanem az üdülőhely általános célját.

58 A Bizottság úgy véli, hogy e jogalap megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

59 Ami a Francia Köztársaság által a Törvényszék megállapításában állítólagosan talált elferdítés felülvizsgálatát illeti, a megtámadott ítélet 43. pontjában, amely szerint a Bizottság a vitatott határozatban elemezte a 93/37 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének alkalmazhatóságát a Les Boucaniers üdülőhely teljes felújításából álló tervet vizsgálva, és e vizsgálat nem a megvalósított építési beruházásokat vette alapul, hanem ezen üdülőhely általános célját, meg kell állapítani, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy az ilyen téves értelmezésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az akta irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése (lásd különösen a C-551/03. P. sz., General Motors kontra Bizottság ügyben 2006. április 6-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-3173. o.] 54. pontját).

60 Márpedig meg kell állapítani, hogy még ha a vitatott határozat értelmezhető is a Francia Köztársaság által javasolt értelemben, a Törvényszék eltérő értékelése még nem támasztja alá azt, hogy a Törvényszék bármiben is elferdítette volna a tartalmát (lásd ebben az értelemben a C-260/09. P. sz., Activision Blizzard Germany kontra Bizottság ügyben 2011. február 10-én hozott ítélet [EBHT 2011., I-419. o.] 54. pontját).

61 E körülmények között azon bizonyítékok hiányában, hogy a Törvényszék a vitatott határozat értelmezésénél tartalmi pontatlanságot vétett volna, nem kell megállapítani, hogy ezen értelmezés elferdítésnek, vagy ezen határozat indokolása helyettesítésének minősül.

62 Ebből következik, hogy a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik, a 93/37 irányelv 2. cikkének (2) bekezdésének alkalmazására vonatkozó téves jogalkalmazásra alapított jogalapról

A felek álláspontja

63 Harmadik, két részből álló jogalapjában a Francia Köztársaság vitatja a Les Boucaniers üdülőhely felújítására és bővítésére kötött, építési beruházásra irányuló szerződések 93/37 irányelv 2. cikkének (2) bekezdése szerinti sport-, szórakozási és szabadidő-létesítmények építési munkáiról szóló szerződéseknek való minősítését.

64 A harmadik jogalap első részét illetően a Francia Köztársaság úgy érvel, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a 93/37 irányelv 2. cikkének (2) bekezdésében szereplő sport-, szórakozási és szabadidő-létesítmények fogalmát széles körűen kell értelmezni, és az nem korlátozható a közszervezetek hagyományos szükségleteit, azaz a felhasználók közös szükségleteit kielégítő létesítményekre.

65 A Francia Köztársaság állítja, hogy az ilyen korlátozás, még ha nem is kerül kifejezetten említésre ezen irányelv 2. cikkének (2) bekezdésében, az említett rendelkezés szövegére és céljára, valamint a közbeszerzési szerződések ott érintett egyéb kategóriáira tekintettel végzett rendszertani értelmezésből következik. Állítja, hogy a 93/37 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének célja, hogy az ezen irányelv által előírt szabályok alá vonja az építési beruházásra irányuló szerződéseket, amelyek tekintetében valós annak a veszélye, hogy az ajánlatkérők kikerülik az utóbbi szabályokat. E tagállam szerint csak a felhasználók közös szükségleteit kielégítő létesítményekre irányuló szerződések vonatkozásában áll fenn ilyen veszély. Ugyanis a közbeszerzési szerződéseknek a 93/37 irányelv 2. cikkének (2) bekezdésében szereplő minden más kategóriája közös jellemzője, hogy az említett szükségletek kielégítésére irányuló építési beruházásokra vonatkoznak.

66 A Bizottság állítja, hogy a harmadik jogalap első része elfogadhatatlan, mivel a Törvényszék előtti eljárás tárgyának megváltoztatására irányul.

67 Másodlagosan a Bizottság álláspontja szerint az említett első rész megalapozatlan.

68 E jogalap második részében a Francia Köztársaság állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy az „építési beruházásra irányuló szerződések” 93/37 irányelv 2. cikke szerinti fogalmát az „építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződéseknek” az ezen irányelv 1. cikkének a) pontja szerinti fogalmától függetlenül kell értelmezni, és hogy következésképpen a Bizottság nem sértette meg az említett irányelv 2. cikkének (2) bekezdését amikor megállapította, hogy a jelen ügyben szóban forgó építési beruházásra irányuló szerződés e rendelkezés hatálya alá tartozik akkor is, ha ezen szerződés nem állt az ajánlatkérő közvetlen gazdasági érdekében.

69 A Francia Köztársaság szerint az „építési beruházásra irányuló szerződések” 93/37 irányelv 2. cikk szerinti fogalmát az „építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződés” fogalmára tekintettel kell értelmezni, amelyből következik, hogy az ilyen szerződést az ajánlatkérő közvetlen gazdasági érdekében kell teljesíteni (a C-451/08. sz. Helmut Müller ügyben 2010. március 25-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-2673. o.] 50–52. pontja). E tagállam pontosítja, hogy a Les Boucaniers üdülőhely felújítására irányuló szerződés nem tekinthető csak azért ilyen közvetlen gazdasági érdeket jelentő szerződésnek, mivel e felújítás Martinique idegenforgalmi és gazdasági fejlesztésének része. E tagállam álláspontja szerint csak az ezen irányelv 2. cikkében foglalt építési beruházásra irányuló szerződések tartoznak, amennyiben ajánlatkérő kötötte azokat, az említett irányelv 1. cikknek a) pontja szerinti építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések alá.

70 A Bizottság e rész elutasítását kéri.

A Bíróság álláspontja

71 Ami a harmadik jogalap első részének Bizottság által hivatkozott elfogadhatatlanságát illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik egyrészt, hogy ha valamely félnek megengednénk, hogy először a Bíróság előtt hozzon fel olyan jogalapot, amelyet a Törvényszéknél nem terjesztett elő, az azt jelentené, hogy a Törvényszék által eldöntött jogvitán túlterjedő jogvitával fordulhatna a Bírósághoz, amelynek hatásköre a fellebbezési eljárásban korlátozott, valamint másrészt, hogy fellebbezési eljárás keretében a Bíróság hatásköre az első fokon megtárgyalt jogalapokról hozott jogi döntés megítélésére korlátozódik (a C-266/05. P. sz., Sison kontra Tanács ügyben 2007. február 1-jén hozott ítélet [EBHT 2007., I-1233. o.] 95. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

72 Mindazonáltal a Bírósághoz benyújtott iratokból egyértelműen kitűnik, hogy egyrészt a felhasználók közös szükségleteire, másrészt pedig a közszervezetek hagyományos szükségleteire vonatkozó fogalmat felcserélhetően alkalmazta a Francia Köztársaság mind a Törvényszék előtti eljárás során, mind pedig a Bíróság előtti fellebbezése keresetében.

73 E tekintetben még ha, amint azt a Bizottság megerősíti, ilyen értelemben nem is hivatkoztak a „felhasználók közös szükségleteinek” fogalmára a Törvényszék előtti eljárásban, a megtámadott ítélet 55. pontjából kitűnik, hogy a Francia Köztársaságnak a „közszervezetek hagyományos szükségleteinek” fogalmára vonatkozó érvelése azon feltételt érintette, amely szerint a 93/37 irányelv 2. cikkének (2) bekezdése csak azon „sport-, szórakozási és szabadidő-létesítményekre vonatkoz[ott], amelyek mindenki számára nyitva állnak, nem pedig a magánügyfelek számára fenntartott létesítményekre”. E feltétel ténylegesen kapcsolódik a felhasználók közös szükségleteihez.

74 Ebből következik, hogy a fellebbezés keretében a felhasználók közös szükségletei fogalmának alkalmazása nem jár a Törvényszék előtti eljárás tárgyának megváltoztatásával, és így a harmadik jogalap első része elfogadható.

75 Ami a jogalap érdemét illet, meg kell határozni, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta-e a jogot, amikor nem tekintette úgy, hogy a „sport-, szórakozási és szabadidő-létesítmények” 93/37 irányelv 2. cikkének (2) bekezdése szerinti fogalma a felhasználók közös szükségleteinek kielégítésére irányuló létesítményekre korlátozódik.

76 Meg kell állapítani, amint a Törvényszék a megtámadott ítélet 57. és 58. pontjában lényegében megállapította, hogy az ilyen korlátozás nem tűnik ki sem a 93/37 irányelv szövegéből, sem pedig annak előkészítő munkálataiból. A 93/37 irányelv 2. cikkének (2) bekezdése ugyanis semmilyen módon nem minősíti a „sport-, szórakozási és szabadidő-létesítmények” fogalmát.

77 Az említett fogalom ilyen korlátozása nem alapítható a 93/37 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének rendszertani értelmezésére sem. Ugyanis, még ha feltételezzük is, hogy az e rendelkezésben említett minden szerződési kategória olyan épületekre vonatkozik, amelyek adott esetben kielégíthetik a felhasználók közös szükségleteit, meg kell állapítani, hogy ezen egyetlen körülményből nem következik, hogy az ilyen szükségletek kielégítésére való alkalmasság feltétele az említett rendelkezés alkalmazásának.

78 Meg kell tehát állapítani, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor elutasította, hogy a 93/37 irányelv 2. cikkének (2) bekezdés szerinti „sport-, szórakozási és szabadidő-létesítmények” fogalma a felhasználók közös szükségleteinek kielégítésére irányuló létesítményekre korlátozódik. Ebből következően a harmadik jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

79 E jogalap második részét illetően meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítéletnek a Francia Köztársaság által e rész vonatkozásában említett 64. pontja a Törvényszék azon érvre adott válaszának részét képezi, amely szerint a 93/37 irányelv 2. cikkének (2) bekezdése csak azon szerződési kategóriákra vonatkozik, amelyek a jellegükből adódóan a közszervezetek hagyományos szükségleteinek kielégítését szolgálják.

80 Meg kell állapítani, hogy a Törvényszék e megtámadott ítélet 64. pontjában jogosan állapította meg, hogy az uniós jogalkotó a 93/37 irányelv 2. cikke által kifejezetten kiterjesztette ezen irányelv hatályát bizonyos meghatározott nem közbeszerzési szerződésekre.

81 Ennélfogva a 93/37 irányelv 2. cikke az ezen irányelv 1. cikkének a) pontjához viszonyítva önálló értelmezés tárgyát kell, hogy képezze. Meg kell állapítani, hogy az ettől eltérő értelmezés jelentősen szűkítené az említett irányelv 2. cikkének hatályát, ami ellentétes lenne az e cikk által követett, a kijátszás megelőzésére irányuló céllal.

82 Ebből következik, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a 93/37 irányelv 2. cikkének a „közszervezetek hagyományos szükségleteire” vonatkozó alkalmazási feltétele nem következik az ezen irányelv 1. cikkének a) pontjában említett építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződés fogalmának meghatározásából.

83 Következésképpen a harmadik jogalap második részét szintén el kell utasítani, és e jogalapot mint nem megalapozottat teljes egészében el kell utasítani.

84 Mivel a Francia Köztársaság által felhozott egyik jogalapnak sem lehet helyt adni, a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

85 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése értelmében – amely a 184. cikk (1) bekezdése szerint a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó – a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Francia Köztársaság pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság a Francia Köztársaságot kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások